

njegovo stran. Večja je nevarnost zgube, večje je potlej veselje nad zmago in slov. domovina boče jim hvaležna. Tedaj Bog in narod!

Blagega moža spomin.

Smrt blagega moža javil je „Slov. Gosp.“ svojim čitateljem v št. 17. in je pristavil, da je bil vedno vrl sin katoliške cerkve in zagovornik pravic slovenskega ljudstva. Te besede niso prazna hvala pokojnika, pač pa so zasluženo priznanje.

Janez Žurman bil je mnogo let občinski predstojnik; občeval je mnogo z gospôdo, pa svoje narodnosti nikjer in nikdar ni zatajil; govoril in pisal je slovenski, če to sem ter tje tudi ni ugajalo kakemu nemčurčeku ali nadutemu Nemcu.

Čast županstva Žurmana ni napravila prevzetnega, kar se danes pri puhlih glavah kaj rado zgodi, posebno če še držijo z nemčursko gospôdo, katera njih iz sebičnih nakan boža.

Zavoljo svojih izvrstnih lastnosti kot narodnjak bil je pokojni Žurman med pravimi Slovenci na široko znan in spoštovan.

Kot dokaz omenim med drugim to, da ga je odbor, ki je osnoval leta 1865 Ptujsko čitalnico — na čelu mu pokojni Mihael Herman — s posebnim pismom povabil Janeza Žurmana k slavnosti otvorjenja čitalnice.

Pismeni odgovor, katerega je poslal pokojnik odboru na povabilo, hrani Ptujška čitalnica še danes v svojem arhivu. Glasi pa se tako-le:

Od sv. Trojice pri Slatini, 21. julija 1863.

Prečastiti začasni odbor čitalnice v Ptuj!

Jaz na Vaše spoštovano povabilo k velikemu zboru priti ne morem, ker mi moja opravila, pa še tudi neki poseben zadržek branijo. Toda jaz Vam želim srečo in blagoslov k Vašemu težkemu delu. Bog Vam daj srečno dovršiti, kar ste pričeli! Vi bodete hvalo od celega slovenskega naroda imeli.

Tem vrsticam pridjal je Žurman še v pismu sledeče vrste:

Ko novino obdeluje,
Roka žuljev zatekuje,
Marsikaki trn ga rani,
Preden gojzdi so pregnani,
Dostikrat vtere lica,
Preden upno zrnu klica,
Vendar delati ne neha,
Dan na dan se marno peha,
Leta, voz se urno giblje,
Zlata se pšenica ziblje,
Zdaj z ženico pregleduje,
Radost mu srce vzdiguje,
In še pozni vnuk ga slavi,
Rože na gomilo stavi,
Mnogo pretrpi ratar,
Čelo taja vroči žar,
Marsikaki prasne brst,
Preden grm se ogrne čvrst,

Ino roko plug vrti,
V mehki brazdi zeleni,
Trud ne straši ga, ne žar,
In priganja volov par,
Glej! ko pride spet srpan,
Kjer je pred bil trnja stan,
Blagonosni žita val
Mu zalije truda žal,
Rad od deda govori,
Duši sveti raj želi!
Bodite Ptujčani,
Pozdravljeni,
Čitavnico bod' te dobili,
Se je bod' te veselili,
In spravljali slovenski narod
Na pravo pot.
Naj spoznajo tudi Nemci,
Da so tud' srečni Slovenci,

Bog nam le srečo daj,
Še za naprej!
Dolgo smo b'li zaničevani,
V verige zakovani!
Zdaj je peršo tud' za nas,

Veseli čas,
Kateri je potreben nam,
Stajarcam,
Slovence živi vse okrog,
Večni Bog!

Janez Žurman, srenjski predstojnik.

Tako more misliti in pisati le poštena slovenska duša! Upam, da boče slovenski rod obdržal pokojnika v blagem spominu.

Rodoljub.

Gospodarske stvari.

Zelena klaja.

Živini stori dobro, če se ji daje zelene klaje, toda to se naj godi zmerno in skraja ne brez suhe krme. Ako ne gleda gospodar na to, utegne ga zadeti občutljiva škoda in tačas ne more reči, da je tega kriva uima, ampak on sam, njegova nevednost ali trma mu je je kriva. Da se torej ne izpostavi nevarnosti, naj razpolaga s suho krmo tako, da mu je še zmerom ostane vsaj toliko, kolikor je je treba za to, da je lahko polaga živini tudi pred in med zeleno klajo.

Kedar začne gospodar z zeleno krmo, naj položi vselej poprej živini nekaj suhe in to velja tudi za pašo. Nikoli naj ne izpusti živine na njo, predno ji položi nekaj suhe krme! Kedar je živina le-to povžila, naj se napoji in se potem izpusti na pašo. Še le tako blizu štrti den velja, če se da živini manj suhe krme in deseti dan pozneje ne škoduje ji več zelena krma in ni se bati, da dobi kako bolezen vsled zelene krme ali paše.

Mlada trava ima v sebi veliko vode, zato stori gospodar prav, ako pusti že večer kositi travo, če je hoče drugo jutro dati živini. Tudi ni dobro, če leži vkošena trava na dežji. Trava namreč rada ovne in če je mokra pa pride tako v želodec živine, v nji se potem skopiči ter napravi živini razne težave: ujed ali tudi „žabico“ t. j. napenja jo. Nekaj brani živino te bolezn, če se ji daje vsak dan soli, toda nje pri nas ni in zato je tembolj potrebno, da ne izpostavimo živine taki nevarnosti.

V nekaterih krajih sejejo navlašč za živino rž in tam imajo že rano zeleno klajo, že v aprilu in le-ta je prav dobra, ker ne napne živine, vsaj tako po gostem ne, kakor se godi to pri zeleni detelji. Tako rž žre živina prav rada in krave imajo več in dobrega mleka, ako se jim polaga.

Če pa pri vsem tem še živinče vendar dobi „žabico“ vsled zelene klaje, pomaga se mu lahko brez večjih stroškov. Živinče se pelje do prav hladne vode ter se obliva s tako vodo močno, posebno po trebuhu, pa tudi pod njim. Tudi se lahko pomočijo žaklji v tako vodo ter se naj polagajo potem živinčetu na hrbtišče in to tako